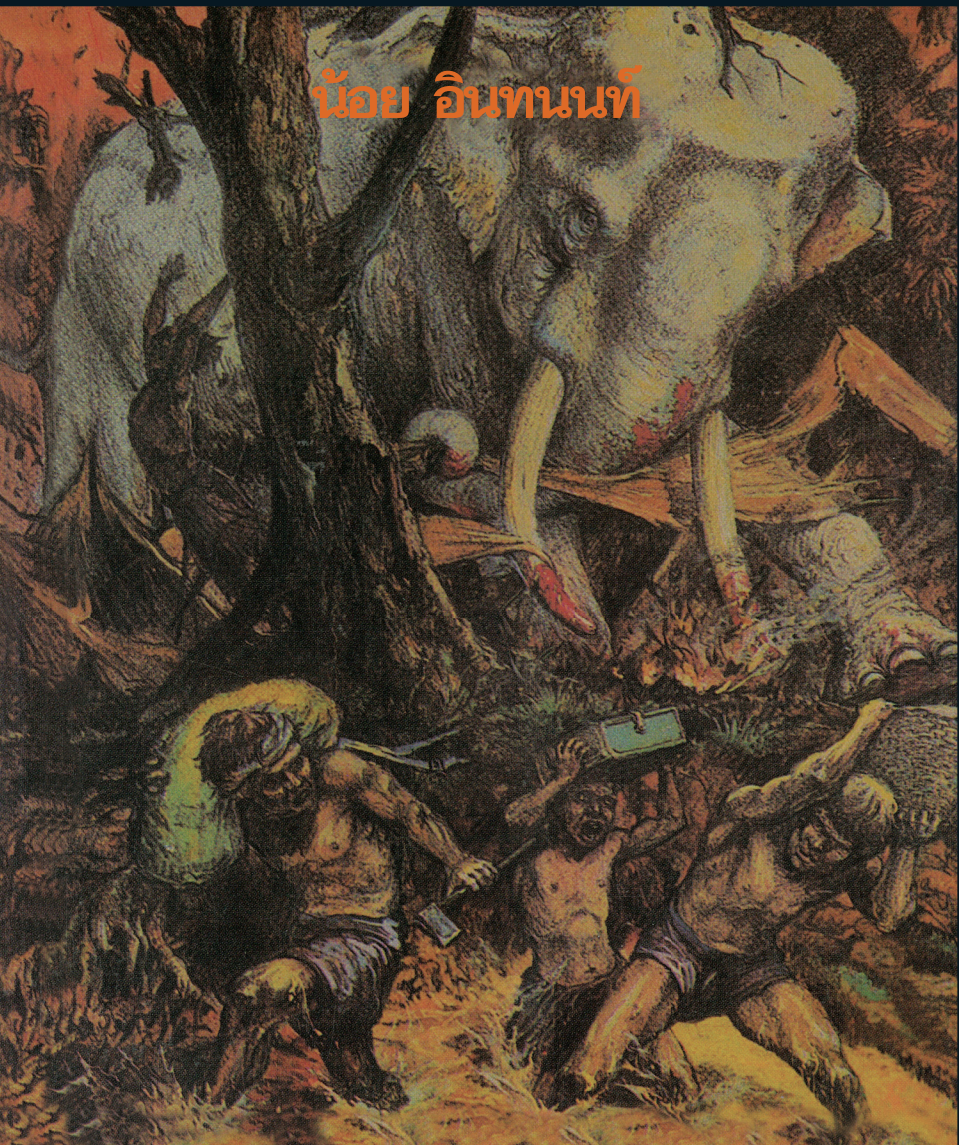

ชุดนวนิยายผจญภัยลึกลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่าองไพร

ทางช้างเผือก

น้อย อินทนนท์

น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ มาลัย ชูพินิจ (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียน
บพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการ
เป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการ
เขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมาลัยเป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน
ชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียน
ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บท-
ความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ
โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน
ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์”
“อินทนนท์น้อย” “เรื่อยเอง” “แม่ฮ่องค้”
“นายฉันทนา” “ลดาภิรักษ์” “สมิงกะหรง”
“แปดตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์
และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
เท่านั้น ครูมาลัยยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้
รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึง
ได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับ
พระราชทานปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :

จากภาพวาดชุดชีวิตป่า ของ
สนั่น ศิลากรณ์

(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ตอน
ทางช้างเผือก

สำนักพิมพ์ กระท้อน ป.ล.

ISBN 978-974-22590-4-4

ล่องไพร

อันดับที่ ๑๑

ทางช้างเผือก

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร

๒๔๙๘ สำนักพิมพ์พิทยาคาร

๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ - ๒๕๕๕ สำนักพิมพ์ กระท้อนม ป.ล.

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก

มูลนิธิมาลัย ชูพินิจ

www.krumalai.com

ชนินฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง

บรรณาธิการ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท้อนม ป.ล.

พิมพ์ที่

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ 45/12-14,33 หมู่4 ต.บางขนุน

อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทร. ๐๒-๘๗๙๙๐๕๔-๖

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

เลขที่ ๑๐๗-๑๐๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิตร

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๙๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท

จากสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล. ขอประเดิมปี ๒๕๔๐ ด้วยล่องไพร ลำดับที่ ๑๑ ตอนทางช้างเผือก ซึ่งสนุกสนานตื่นเต้นที่สุดตอนหนึ่งจากสารนิยายชุดล่องไพรไม้แพ่ตอนอื่นๆ

“ทางช้างเผือก” เป็นเรื่องราวของช้างพลายสีขาวม่องทั้งตัวเหมือนสำลี ไม่มีดำง ไม่มีกระปนอยู่เลย ตามโบราณราชประเพณีถือกันว่าช้างที่มีสีกายขาวประหลาดผิดธรรมชาติของช้าง หรือที่เราเรียกกันว่าช้างเผือกนั้น เกิดมาคู่บุญบารมีของกษัตริย์ บ้านเมืองใดมีไว้จะเรื่องอำนาจเป็นที่เกรงขามของประเทศอื่นๆ แต่เจ้าช้างเผือกตัวนี้ ร้ายกาจเกินจะเกิดมาคู่บุญบารมีของกษัตริย์พระองค์ใด จึงเป็นหน้าที่ของ ศักดิ์ สุริยัน ร.อ.เรื่องและตาเกิน ที่จะต้องออกติดตามล่ามันเพื่อมิให้เกิดอันตรายใหญ่หลวงต่อชีวิตและทรัพย์สินของชาวบ้านที่มันเที่ยวระราน ความร้ายกาจของมันนั้นลองอ่านตอนหนึ่งจาก “ทางช้างเผือก” ที่ตาเกินบรรยายให้คณะติดตามฟัง

“ขณะที่มันหยุดควานบหรืออยู่นั้น อ้ายเพชรฆาตก็ไพล่ออกมาอาการตกตะลึงหรืออัศจรรย์ใจที่ไม่เคยเห็นช้างเผือกทั้งตัวอย่างนั้นก็ตามมันปล่อยให้อ้ายงายาวขาวเหมือนสำลีนั้นปราดเข้ามาจนใกล้จึงได้ลงมือยิงถูกน่ะถูกนาย เพราะรอยมันล้มลงคุกเข้าปรากฏอยู่ที่นั่น” แกชี้มือไปที่ป่าซึ่งราบถัดจากเราไปประมาณ ๑๐ ก้าวแล้วก็ถอนใจ

“.....น้อยคนจะบรรจุนปืนได้เร็วเท่าอ้ายแซงทวย ถึงงั้นก็ไม่เร็วเท่าช้างตัวนั้น ตาเกินคิดว่า พอมันหายมีนจากกระสุนนัดแรก ลูกขึ้นได้ก็พุ่งเข้าใส่ ในขณะนั้นเอง อ้ายแซงทวยก็ยิง....เป็นการยิงครั้งสุดท้าย!” แกหันไปดูซากศพของชายเคราะห์ร้ายอีกครั้ง แล้วก็สั่นตัวไป เราต่างคนต่างนิ่ง เพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกัน.....

เมื่อเปิดล่องไพรตอน “ทางช้างเผือก” ออกอ่าน ท่านจะรู้สึกว่ามีตอนใดที่ท่านไม่ได้เป็นคนหนึ่งในคณะล่องไพรของ “ศักดิ์ สุริยัน” แม้ว่าท่านจะนอนอ่านบนฟูกนุ่ม หรือนั่งอ่านบนรถประจำทางก็ตาม

ทางช้างเผือก

อวสานหมอเผ่า	๓
ช้างปีศาจ!	๑๔
ตามพิฆาต	๓๓
เผชิญหน้า	๔๗
บรันฮิลด์ ชมิดท์	๕๕
เมืองช้างเผือก	๖๘
แขกยามวิกาล	๘๐
บรันฮิลด์หาย	๙๖
หรรษาดี	๑๐๓
สัญลักษณ์ประหลาด	๑๑๗
บรันฮิลด์ กลับชาติ	๑๓๑
แผนพยาบาท	๑๔๓
อัปสรแค้น	๑๕๒
มนุษย์วานร	๑๖๒
แผนการของตาเก็น	๑๗๐
ความหลังของบรันฮิลด์	๑๘๒
อัปสรเปลี่ยนใจ	๑๘๘
อวสานสวาท	๒๐๑
สู่หรรษา	๒๑๔
ภาพนิมิต	๒๒๑

๑

อวสานหมอเฒ่า

ศพของพ่อเฒ่านอนคว่ำหน้า แขนทั้งคู่และขาทั้งสองข้างหงิกงออยู่ในท่าต่างๆ กัน เพราะกระดูกถูกบดขยี้แหลกละเอียดไม่มีชิ้นดี ที่ท้ายทอยของแกซึ่งกระทบกับของแข็งจนนิ้วมือนิ้วเท้าแหลมจนมองไม่ไหว ลำตัวซึ่งถูกงาที่มแทงยับเยินไป ดับได้ไ้พุ่งออกมากองอยู่ข้างกายท่ามกลางกองเลือดเป็นลิ่มๆ เหม็นคาวคละคลุ้งไปทั่วบริเวณ

มันเป็นภาพที่เต็มไปด้วยความเศร้าสลดสยดสยองของพองชนนำ อเนจอนาถสำหรับทุกคนที่ได้พบเห็น แม้กระนั้น ทันใดที่หมอเอนกและกำนันช่วยกันพลิกศพนั้นขึ้นนอนหงาย เสียงอุทานเบาๆ ด้วยความประหลาดอัศจรรย์ใจและตื่นเต้นต่าง ๆ กัน ก็ดูเหมือนจะหลุดออกมาจากลำคอของทุกคนซึ่งชุมนุมรวมล้อมกันอยู่รอบศพนั้น

“ตาย!” หมอเอนกส่ายหน้าไปมาซ้ำๆ ปิดมือทั้งสอง แล้วก็ลุกขึ้นยืนหันมาทางพวกเรา... ร.อ.เรือง ดาเก็น และข้าพเจ้า

“ถึงหมอไม่บอก เราก็เห็นแล้ว” ร.อ.เรืองพิมพ์้าด้วยเสียงเบาๆ “เห็นนับแต่แรกที่ก้าวเข้ามาในบริเวณนี้”

เขาเข้าไปที่คอกช้าง ซึ่งเสาตะลุงทั้งต้นถูกถอนออกจากที่เดิมของมัน ประตูกอกอันทำกันอย่างแข็งแรงก็พังทลาย ทั้งเถาว์วัลย์ทั้งหวายที่ผูกและ

ขันชะเนาะไว้ก็ขาดเป็นจิ้นเล็กจิ้นน้อย

หมอเอนกหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ผมไม่ได้มีความหมายอย่างนั้น” เขาบอก “อุทยานออกไปเพราะความเคยชินนะ ผมหมายความว่าเราไม่มีประโยชน์อะไรแก่ตาพะอีเสียแล้ว”

“ผมเห็นข้อนั้นอีกเหมือนกัน” ร.อ.เรื่องอดจี้ต่อไปไม่ได้

นายอำเภอร่างใหญ่ใจเย็นและเห็นโลกในชนบทบ้านป่ามากแล้ว
เอ่ยขึ้นว่า

“เราอาจจะเข้าไปสำหรับจะช่วยอะไรตาพะอีได้ แต่มันยังไม่สาย
ครับคุณเรื่อง ที่เราจะช่วยกันป้องกันชีวิตของคนอื่นไว้จากช้างเถรตัวนี้”

“อะไรทำให้นายอำเภอเข้าใจไปอย่างนั้น?” ร.อ.เรื่องเล็กหัว

“อย่างไรหนครับคุณเรื่อง?” นายอำเภอไม่เข้าใจ

“ในข้อที่ว่าช้างตัวนี้...ช้างที่ฆ่าตาพะอีเป็นช้างเถร?”

“ผม...ผมคิดว่ามีแต่ช้างเถร ช้างล่าบาก ช้างตกมัน หรือช้าง
แม่ลูกอ่อนเท่านั้นที่ทำอันตรายคน” เขาหันมาทางข้าพเจ้าพลางพูดต่อไป
“หรือว่าไงครับคุณศักดิ์?”

ข้าพเจ้าพยักหน้ารับรอง “ครับ, ตามธรรมดามันก็ควรจะเป็นเช่นนั้น
แต่ข้อที่ผมไม่เข้าใจอยู่ที่ว่า ทำไมตาพะอีซึ่งเป็นพ่อหมอเฒ่าจึงได้กล้า
เสี่ยงอันตรายเข้าไปคล่องช้างตัวนั้นถึงในคอกแต่ล่าพังคนเดียว!”

“ตาพะอีเป็นหมอช้างเก่า...เป็นพ่อหมอเฒ่าที่หากินทางนี้มาเป็น
เวลาหลายสิบปี” กำนันชี้แจงด้วยเสียงเนิบๆ “แกเชื่อในฝีมือหรือพูดกัน
อีกที แกเชื่อในเวทมนตร์และอาคมของแก ว่าสามารถบังคับช้างได้ไม่ว่า
ในกรณีใด แกเชื่อด้วยว่าแกสามารถบังคับได้...”

“เพราะฉะนั้นมันถึงได้ตาย!” ตาเกิ่นเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรกในตอน

บ่ายวันนั้น

ตลอดเวลา เราเดินสำรวจวนเวียนไปมาภายในคอกข้างรอบๆ บริเวณที่คนตายนอนอยู่ ช้าๆ นานๆ ก็หยุดดูศพเสียที คราวนี้แกคุกเข่าลงช้าๆ จ้องหน้าพ่อหมอเฒ่าเขม็งเหมือนเพิ่งเห็นกันเป็นครั้งแรก

“เอ็งมันเก่งเกินไปอ้ายพะอี่ เอ็งเชื่อดีในอาคมของเอ็งอย่างที่ข้าเชื่อในปืนของข้า คราวนี้เราก็กู้กันล่ะว่า ใครจะแน่นกว่าใคร?”

กะเหรี่ยงชราถอนใจพลางก้มหน้าใกล้ลงไปอีก พิมพ์พ้อยู่ในลำคอ โดยไม่มีใครทราบความหมาย ก่อนที่แกจะปรารภเหมือนรำพึงกับตนเองต่อไป

“แต่เอ็งยืมทำไมอ้ายพะอี่? ข้าสงสัยเหลือเกินว่าเอ็งเห็นอะไร? เอ็งคิดอะไรในขณะที่เอ็งกำลังตาย? หรือว่าเอ็งคิดถึงยาย?”

ทุกคนสะดุดใจเช่นเดียวกับกะเหรี่ยงชรา เพราะแม้ว่าร่างกายอวัยวะส่วนอื่นๆ ของพ่อหมอเฒ่าจะแสดงถึงความเจ็บปวดรวดร้าวเต็มไปด้วยความทุกข์ความทรมานที่แก่ได้รับจากข้างป่าตัวนั้น ใบหน้าอันดลือกปกเบิกของแกและนัยน์ตาสีน้ำข้าวที่ลึมโพล่งทั้งคู่ ก็ดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความแจ่มใสด้วยความยินดีหรือพึงพอใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก่อนเสี้ยวของวินาทีที่มฤตยูจะคร่าชีวิตของแกออกจากร่าง

“เอ็งบอกไม่ได้... เพราะเอ็งตายเสียแล้วอ้ายพะอี่...” กะเหรี่ยงชราพิมพ์คำต่อไป “เวทมนตร์และอาคมอะไรของเอ็งก็ช่วยเอ็งไม่ได้ ส่วนข้าล่ะ? ข้ายังอยู่พร้อมกะมือทั้งสองของข้า พร้อมกะปืนคู่ชีวิตอยู่ในมือนั้น สำหรับจะทำการล้างแค้นแทนเอ็ง”

แกลุกขึ้นช้าๆ หันมาทางข้าพเจ้า นัยน์ตาทันทีเป็นฝ้าด้วยน้ำตาที่ซึมออกมาข้างบ่า

“เราเป็นเพื่อนเล่นกันมาแต่เล็กแต่น้อยนาย” แกอธิบาย “เพียง

แต่มันกะตาเกินเหมือนจะอยู่กันคนละโลก ใช้ชีวิตคนละชีวิต อ้ายพะอี่
เชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ รู้ข่าวอาจารย์ไหนดีมีวิชา มันจะต้องไปที่นั่น ลงท้ายก็
หันไปหากินในทางเป็นหมอช้าง ออกจากอุ้มผางก็ต้องเที่ยวไปอยู่ที่โน่น
นิดที่นี้หน่อย เราไม่ได้พบกันเลยเป็นเวลาหลายสิบปีจนกระทั่งวันนี้...
เมื่อ...มันไม่มีชีวิตแล้ว!”

“ฉันเห็นใจแก ตาเกิน” ข้าพเจ้ารู้สึกเสียวปลาบเข้าหัวใจ เมื่อได้
เห็นหน้าแก และได้ยินเสียงซึ่งสั่นเครือไปด้วยความรู้สึก อย่างนานที่ปีหน
จะได้พบ

“อย่าเห็นใจตาเกิน นาย” กะเหรี่ยงชราพยายามฝืนยิ้ม “เห็นใจ
ลูกเมียมันดีกว่า”

“แต่พะอี่ไม่มีลูกเมียเลย” กำนันอธิบาย “แกลงมาอยู่ที่นี้ ๕ ปี
แล้วแต่ลำพังตัวคนเดียวเท่านั้น”

กะเหรี่ยงชราได้ฟังก็หันไปดูผู้พูดอย่างอัศจรรย์ใจ

“นั่นเป็นข่าวใหม่ที่ตาเกินเพิ่งรู้” แก่ว่า “เพราะแต่ก่อนมาอ้าย
พะอี่ถึงไหน ได้เมียที่นั่น มันได้เมียที่ไรมีลูกด้วยกันที่นั่น จนพวกเราเรียก
มันว่าพะอี่ช้าง แต่แก่ตัวลง มันจะยิ่งขลังในวิชาอาคมหนักขึ้น จนไม่มี
ผู้หญิงที่ไหนเขาจะอยู่ด้วยได้” แกลอนใจ แล้วก็หันมาหาข้าพเจ้าอีก “ว่า
แต่เราจะทำอะไรกันต่อไปนาย”

“ในเรื่องช้างตัวนั้นหรือศพของพะอี่กันล่ะตาเกิน?”

“ทั้งสองอย่างแหละนาย” เป็นคำตอบอย่างครุ่นคิด “ศพของ
พะอี่นะ ถ้ามันไม่มีลูกเมียที่นี้ ตาเกินจะจัดการฝังให้เอง ไม่ลำบาก
ยากเย็นอะไร แต่ในเรื่องช้างตัวนั้น...”

“นั่นเป็นหน้าที่ของการบ้านเมือง...”

“อย่างหนึ่งอย่างใดได้ทั้งนั้น ก่อนที่มันจะทำลายชีวิตคนในป่านี้

ต่อไป” นายอำเภอตอบ สี่หน้าของเขาเต็มไปด้วยความกังวล “ดาพะอี่เป็นคน
คนที่ ๓ ที่ถูกมันฆ่าตายในเดือนนี้...”

ร.อ. เรืองชัดขึ้นว่า “ประธานโทษครับ อะไรทำให้นายอำเภอ
แน่ใจว่า มันเป็นช้างตัวเดียวกันกับที่ฆ่าดาพะอี่?”

“ข้อนั้นผมตอบแทนก็ได้ครับ” กำนันชี้แจง “เพราะผมกับพวก
พรานที่นี่ได้เห็นรอยของมันด้วยตาของเราเองทั้ง ๓ ราย ครั้งแรกผู้หญิง
ออกจากปางไปตัดยางก็ถูกมันกระตืบตาย ครั้งที่สองคนเฝ้าไร่ถูกมันหลาย
ขน้าแล้วจึงพลาดเสียและไปทั้งตัว มันเป็นการกระทำและรอยเท้าของช้าง
ตัวเดียวกัน นอกจากนั้น จากการติดตามรอยปรากฏว่ามันยังป่วนเปื้อน
อยู่ในป่านี้ และเคราะห์ร้ายที่มันพลัดเข้ามาในคอกร้างนี้ และดาพะอี่
ชะล่าใจหรือเชื่อตัวเองมากเกินไป แกจึงประสบกับอวสานอย่างเดียวกัน”

“ถ้าเป็นอย่างกำนันว่า และมันป่วนเปื้อนอยู่ในป่านี้ ไม่มีใครบัง
ทึบวรีที่เคยเห็นช้างตัวนั้น?”

“ไม่มี!” กำนันกระสับกระส่าย “ทุกคนที่เห็น... ๓ รายด้วยกัน
รวมทั้งดาพะอี่ไม่มีโอกาสจะอยู่บอกเล่าให้เราฟัง ที่ยังมีชีวิตอยู่และอ้างว่า
เคยเห็นมันก็มีแต่أيสาระเห็ด ซึ่งหายไปจากบ้านนี้หลายวันมาแล้ว...ไม่
มีใครรู้ว่ามันหายไปไหน?”

“สาระเห็ดเล่าให้กำนันฟังว่าอย่างไรบ้าง?”

“อ้อ, ฟังไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรหรอกครับเจ้านัน” กำนันหัวเราะ
“บ้าๆ บอๆ แล้วก็คุยโว... วันหนึ่งมันตามช้างตัวนั้นไป พอกลับมาจับ
ไข้พล่ามเพื่อเลอะๆ เทอะๆ มันบอกว่ามันเจอช้างตัวนั้น ถ้ามันยังก็ตาย
เปล่า แถมยังจะได้งามๆ อีกคู่ แต่มันก็ทำไม่ลง”

“เพราะอะไร?”

“เพราะأيสาระเห็ดว่า ช้างตัวนั้นเผือกทั้งตัว...ไม่ใช่เผือกเป็นสี

หม้อใหม่ หรือเพียงได้ลักษณะช้างเผือกตามตำราเท่านั้น หากชาวฟองเหมือนอย่างสำลี อย่างลึงอย่างชะนีเผือกที่เราเห็นกันทีเดียว มันถึงได้ปล่อยให้หลุดมือไป ตั้งใจว่าจะกลับบ้านแล้วเตรียมการจับเป็นที่หลัง เพื่อถวายเป็นหลวงเป็นช้างคู่บ้านคู่เมืองต่อไป”

นายอำเภอได้ฟังก็หันไปมองกำนันอย่างอารมณ์ดี

“กำนันไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังเลย”

“พุทไธ่ ท่านก้อ” กำนันหัวเราะ “ราชการงานเมืองของท่าน ทั้งการปราบปรามโจรผู้ร้าย ทั้งการพัฒนาท้องถิ่นเต็มมืออยู่แล้ว จะให้ผมเอารื่องเหลวไหลที่ออกมาจากปากของอำยคนบ้า ๆ บอ ๆ ที่กำลังเพ้อเพราะพิษไข้ไปรายงานให้รศมอองยังงัใไหว”

“อำยสาระเห็ดอาจจะเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ แต่มันก็ไม่เคยโกหกใคร”
ดาเกินพึมพำ

ทุกคนก็หันไปมองดูดาเกินเป็นตาเดียว

“แแก...แกรู้จักอะไรบ้างเกี่ยวกับอำยสาระเห็ด?” กำนันขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ

กะเหรี่ยงชรายักษ์ไหล่ “อ้อ มากทีเดียวท่านกำนัน เพราะว่ามันเป็นลูกติดยายของดาเกินอีกคนหนึ่งซึ่งเกิดจากผัวเก่า ย้ายมาจากอุมผางมาอยู่ที่นี้ตั้งหลายปีแล้ว อำยสาระเห็ดอาจจะกล้ออย่างบ้าบิ่น อาจจะทำอะไรบ้า ๆ บอ ๆ แต่มันก็ไม่ใช่อันตรายแก่ใคร แล้วก็โกหกคนไม่เป็น”

“จันแกลก็หาว่าจันโกหกท่าน?” คราวนี้กำนันตาลุกเต็มที

“ดาเกินไม่ได้หมายความว่ามากมายไปถึงเพียงนั้น” กะเหรี่ยงชราถอนใจ “ดาเกินตั้งใจจะบอกแต่ว่าอำยสาระเห็ดโกหกไม่เป็น ส่วนกำนันจะโกหกนายอำเภอหรือใคร ดาเกินไม่สนใจ ธุระไม่ใช่!”

“เฮอะละ, ...เฮอะละ!” นายอำเภอยกมือห้ามพลางหัวเราะ “เราอย่า

ต่อล้อต่อเถียงกันด้วยเรื่องนี้ดีกว่า งานสำคัญกำลังรออยู่ข้างหน้า และผมต้องการความช่วยเหลือของทุกคน ก่อนที่ช้างตัวนี้จะเป็นอันตรายแก่ใครอีกต่อไป” เขาหันมาหาข้าพเจ้าด้วยสีหน้าอันแจ่มใส

“คุณคิดเห็นเป็นอย่างไรครับคุณศักดิ์?”

“ถ้าเป็นความประสงค์ของทางการบ้านเมืองที่จะให้เราติดตามกำจัดช้างตัวนั้น” ข้าพเจ้าบอก “และถ้าเป็นอย่างก้ำกึ่งว่า มันยังป่วยเปื่อยอยู่ในป่านี้ ไม่ไปไหน ผมก็คิดว่าคงจะไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไร นอกจากในเรื่องเวลา”

“ช้าหรือเร็วไม่สำคัญ ตราบใดที่มันหมายถึงอวสานของช้างตัวนั้น” นายอำเภอพยักหน้าช้าๆ “พรานท้องถิ่นในจังหวัดนี้หลายคนพยายามมาหลายครั้งแล้ว ไม่เคยสำเร็จ ไม่เคยมีใครแม้แต่จะเห็นตัวมันด้วยซ้ำไป, บางทีติดรอยไปจนจะถึงตัว ได้ยินเสียงหักกิ่งไม้หรือพ่นน้ำอยู่ใกล้ๆ แต่พอเข้าไปถึงก็พบแต่ความว่างเปล่า มีแต่รอยเท้า มีแต่ร่องรอยแสดงว่ามันหากินอยู่ที่นั่นจริง เพียงแต่ไม่มีใครรู้ว่ามันหายไปไหน? หายไปแต่เมื่อไร? ราวกับเจ้าพลายเกเรตัวนี้มีปีกบินได้หรือดำดินหนี และที่ไหนที่นั่น รายไหนรายนั้น พรานที่ตามมันไป กลับมาเป็นไข้เพื่อค้ำแลกเอาชีวิตไม่รอดทุกราวไป”

ร.อ.เรื่อง ยุทธนาตอนใจอย่างอดโรยขณะที่พิมพ์ว่า

“ช่างเป็นข่าวที่ให้ความปลอบใจเสียนี้กระไร! แต่สำหรับพวกเรา มันเป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้ว รายไหนรายนั้นเหมือนกันในกรณีอย่างนี้ ราวกับเป็นปาฏิหาริย์ เรื่องของความลึกลับมหัศจรรย์ เพียงแต่ในบั้นปลายจะไปปรากฏว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา”

“แต่ว่าคุณจะให้ความช่วยเหลือเราในเรื่องนี้?” สีหน้านายอำเภอชักไม่ดี

“ซื่อนั้นก็แล้วแต่ลูกพี่ของผม” ร.อ.เรื่องขึ้นมาที่ข้าพเจ้าแล้วก็หัวเราะ “เราว่าอะไรก็ว่าตามกันมาแต่ไหนแต่ไร”

สีหน้านายอำเภอไม่ดีขึ้นเลย ขณะที่เขาหันมาทางข้าพเจ้ามองดูด้วยสายตาซึ่งเป็นปริศนา

“คุณเรื่องหมายความว่า เราไม่เคยปฏิเสธการขอร้องที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพของเพื่อนมนุษย์นะครับ” ข้าพเจ้าบอก

“ขอบคุณครับ” นายอำเภอถอนใจ “ผมรู้สึกเหมือนยกภูเขาจากอก แล้วก็เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อย ว่าแต่คุณศักดิ์กับคุณเรื่องจะต้องการความสะดวกอะไรบ้าง ผมยินดีที่จะให้ความร่วมมือทุกอย่าง”

“ผมคิดว่าไม่จำเป็น เพราะเวลานี้เรามีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่พร้อมแล้ว... ทั้งลูกหาบทั้งเสบียง”

“แต่ศพของตาพะอีล่ะ?”

กะเหรี่ยงชราเงยหน้าขึ้นอย่างกะทันหัน

“ถ้านายอำเภอเสร็จธุระจากการชันสูตรพลิกศพมันแล้ว ตาเก็นอยากจะจัดการฝังมันด้วยมือของตาเก็นเอง” แก่ว่า “เราชอบพอกันมานาน ตาเก็นอยากให้มันรู้ว่าเพื่อนจริงอย่างตาเก็นนะ ฝากผีฝากไข้กันได้”

“งั้นก็ขอขอบใจแก่ละตาเก็นที่รับจะเป็นธุระในเรื่องนี้” นายอำเภอถอดหมวกหันมาทาง ร.อ.เรื่อง ยุทธนาและข้าพเจ้าอีกครั้งพลางยื่นมือออก “เย็นแล้ว ผมเห็นจะต้องลาที มีงานอีกหลายอย่างเหลือเกินรออยู่ข้างหน้า ไหนจะรายงานเข้าไปที่จังหวัด ไหนยังจะต้องประกาศให้ราษฎรในท้องที่นี้ระมัดระวังตัวหนีภัยจากภัยพลายเกเรตัวนั้น ผมหวังว่าจัดการกับมันแล้ว คุณศักดิ์กับคุณเรื่องจะกรุณาให้ผมทราบข่าวด้วย”

เราจับมือกันสนั่นอำลา ไม่มีใครได้คิดได้ฝันเลยว่ากว่าจะได้มีโอกาสพบกันอีกครั้ง มันจะเป็นเวลาแรมเดือน แทนที่จะแรมคืนแรมวัน

ต่อจากนั้นอีกไม่ช้าไม่นาน เขาพร้อมด้วยคณะกรรมการอำเภอและ
กำนันก็ปั่นขึ้นไปบนแลนด์โรเวอร์คันนั้น ครั้นแล้วมันก็แล่นออกจาก
บริเวณคอกช้างมฤตยูตามทางด่านที่ขรุขระ กระทั่งลัดตาไปในช่องเขาข้าง
ล่าง

เมื่อเหลืออยู่แต่ลำพังพวกเรา ข้าพเจ้าหันไปหาดาเก็นซึ่งยังคง
ปีวนเปื้อนอยู่รอบๆ ศพของพ่อหมอเฒ่าผู้เคราะห์ร้าย เหมือนไม่สามารถ
จะสลัดความสนใจของแกไปจากอะไรบางอย่างที่ปรากฏอยู่บนใบ
หน้าเพื่อนเก่าของแก

“แกยังคิดใจอะไรอยู่ดาเก็น?” ข้าพเจ้าถาม

กะเหรี่ยงชราซึ่งมือไปที่หน้าของพะอี่ พลังถอนใจส่ายหน้าอยู่
ไปมา

“อ้ายยืมที่อยู๋ในตากะอ้ายหน้าเป็นของมันนั่นสินายที่ดาเก็นไม่
เข้าใจ”

“แกหมายความว่ายังไงของแก?”

“ดาเก็นเห็นมามากแล้วนาย คนเราเวลาจะตายนะ ทั้งสีหน้าและ
นัยน์ตามีแต่ความน่าเกลียดน่ากลัวเพราะความทนทุกข์ทรมาน หรือความ
ตื่นตกใจจากภาพของความทารุณโหดร้ายที่แลเห็น หรือความเจ็บปวดที่ได้
รับ แต่อ้ายพะอี่กลับตรงกันข้าม หน้ามันยิ้มแฉ่งยังกะดีใจเหลือเกินที่จะ
ตาย นัยน์ตาของมันก็ราวกะจะบอกว่าเต็มไปด้วยความสุขเมื่อจะหมดลม
หรือแลเห็นอะไรที่ทำให้มันคิดว่าความตายเป็นเรื่องเล็ก...” แกหันไปหา
ศพของพ่อหมอเฒ่าผู้เคราะห์ร้ายอีก “น่าเสียดายที่เื่องบอกอะไรข้าหรือนาย
ไม่ได้...พะอี่ น่าเสียดายจริงๆ”

“ยังมีอะไรต่ออะไรอีกหลายสิ่งหลายอย่างเหลือเกินดาเก็น ที่คอย
อยู่ข้างหน้าเรา” ข้าพเจ้าว่า “นอกจากนั้น ถ้าแกจะแหงนหน้าขึ้นดูท้องฟ้า

สักหน่อย ก็จะได้เห็นว่าเราชินช้ากันอยู่ที่นี่ เห็นจะเจอฝนก่อนกลับถึงแคมป์แน่”

ข้าพเจ้าชี้ให้แกดูเมฆสีดำ ซึ่งเมื่อสักครู่ตั้งเค้าอยู่ที่ขอบฟ้า และขณะนั้นกำลังขยายอาณาบริเวณใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็วจนบดบังดวงตะวัน กระทั่งแสงสว่างหายไป ทิวเขารอบกายอันตระหง่านไปที่ละยอด ป่าทั้งปาก็เริ่มมืดครึ้ม ความอับอ้าวและความกดต่ำของอากาศบอกให้เรารู้ดีว่า อย่างไม่เสียฝนจะต้องมาแน่ เพียงแต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น

เราช่วยกันผิงศพตาพะอีตามประเพณีของกะเหรี่ยงอย่างง่าย ๆ ตาเกินฆ่าเลื่องดูหลุมศพนั้นเป็นครั้งสุดท้าย เหมือนพยายามรื้อฟื้นความทรงจำรำลึกแด่หนหลังระหว่างแกและพ่อหมอเผ่าผู้ล่วงลับไปแล้วขึ้นมาอีกครั้ง ครั้นแล้วก็หันมาหาข้าพเจ้าและ ร.อ.เรือง ยุทธนาอย่างกะทันหัน

“ตาเกินเพิ่งนึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้เองนาย” เสียงของแกบอกความตื่นเต้น

ร.อ.เรือง ยุทธนาได้ฟังก็ชักโหด ตั้งกระทู้ถามอย่างเหาะ ๆ ว่า

“นี่อะไรได้อีกเล่าตาเกิน? ฉันหวังว่าคงจะเป็นเรื่องยายของแกละกระมัง”

กะเหรี่ยงชราสันสิริชะ พลังมองตาผู้พูดอย่างวิวอน

“อย่าพูดเป็นเล่นไปนายทหารเรื่อง เรื่องยายเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งกว่า...ความตาย ยิ่งกว่าอะไรๆ ทำไมจะเอามาพูดเล่นให้เห็นขันคลายความขลัง เรื่องที่ตาเกินตั้งใจจะพูดนะ มันคำทำนายของอ้ายพะอีเมื่อหลายปีมาแล้ว ก่อนที่เราจะจากกันในครั้งสุดท้าย...”

“ตาพะอีทำนายไว้ว่าอย่างไร?” ข้าพเจ้าซัก

“อ้อ, อ้ายพะอีเคยทำนายไว้ในครั้งนั้นว่า ถ้าเราเจอกันอีกทีจะเป็นเวลาที่มันมีบุญวาสนายิ่งกว่าใครๆ ในโลกนี้ แล้วก็ดูเอาเถื่อนายว่า

มันเป็นอย่างไร? น่าอนาถอะไรอย่างนั้น! อ้ายพะอี่เคยทำนายโชคชะตา
ราศรีและอนาคตของชีวิตใครๆ แม้กระทั่งตาเกินเองถูกเป้งเหมือนตาเห็น
แต่อย่างหมอดูทั่วไป ถึงที่โชคชะตาและอนาคตของมันเอง กลับเหลวไม่
เป็นท่า ใครเลยจะคิดว่าอวสานของมันจะมาลงเอยอย่างน่าอเนจอนาถ
อย่างนี้”

“แต่บางคนเขาถือว่าอวสานของชีวิตเป็นโชคดีที่สุดของเขาก็มี”

ร.อ.เรื่อง ยุทธนาบอก

“นายทหารเรื่อง!” กะเหรี่ยงชราอุทาน จ้องหน้าเขาเหม็ง “นี่ถ้า
ตาเกินไม่รู้จักชีวิตและนิสัยใจคอของนายทหารเรื่องละก็อ อายากจะว่านาย
ทหารเรื่องกำลังอกหักเพราะผู้หญิงเขาไม่รัก หรือพ่อแม่เขาเรียกสินสอด
ทองหมั้นจนสู้ไม่ไหว อย่าไปเชื่อความคิดเลวๆ อย่างนี้นายทหารเรื่อง
การมีชีวิตอยู่ถึงจะเลวแสนเลวสักเพียงใด ก็ยังดีกว่าความตาย...”

ขณะนั้นเองฝนเม็ดหนึ่งก็หยดแหมะลงมาตอหน้าผากของแก
กะเหรี่ยงชราเหงงหน้าจันตุท้องฟ้าที่มืด คูกิ่งไม้เหนือศีรษะซึ่งเริ่มกวัดไกว
ดูสายฟ้าแลบ เงียหูฟังเสียงฟ้าร้องแล้วก็ยักไหล่

“เทวดาเตือนแล้วนาย ว่าถ้าเราจะดิศรอยข้างตัวนั้นกันแต่เข้า
วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ก็ควรจะกลับแก้มนปีได้ เพื่อเตรียมตัวให้พร้อม...”

๒

ช้างปีศาจ!

เราข้ามพ้นช่องเขาไปในขณะฝนเริ่มพรำ และท้องฟ้าก็ฉ่ำ ทำให้ไม่แลเห็นพระอาทิตย์อีกต่อไป ด้านข้างที่เราเดินเลียบไปเหนือฝั่งห้วยมีลักษณะไม่ต่างอะไรกับอุโมงค์ที่เหลือแต่แสงสว่างรางๆ ถึงกระนั้นมันก็สว่างพอที่เราจะจำทางซึ่งผ่านไปเมื่อตอนกลางวันได้ แคมป์ของเราตั้งอยู่บนเนินสูงเหนือค้งห้วยข้างหน้า ระยะทางไม่เกินกิโลเมตรออกไป ท่ามกลางป่าผากที่แผ่กว้างและในฤดูหนาวไม่เช่นนั้น ท่านอาจได้ยินเสียงสัตว์ป่าหูกหรือขบเคี้ยวมันดังมาแต่ไกล เพียงแต่เราไม่เอาใจใส่ เพราะเนื้อสัตว์ที่เป็นอาหารก็มีอยู่อุดมสมบูรณ์แล้ว วัตถุประสงค์ในการออกป่าคราวนี้ก่อนที่นายอำเภอจะให้คนไปตามตัวเรามา ก็มีใช่เพื่อการล่าสัตว์ หากแสวงหาพฤษชาติบางชนิดซึ่งบริษัทผลิตเวชภัณฑ์ต่างประเทศบริษัทหนึ่งต้องการ และให้ราคาสำหรับมันอย่างงดงาม

นาฬิกาข้อมือข้าพเจ้าขณะนั้นบอกเวลาห้าค่ำ ซึ่งในวันธรรมดาและหน้าร้อนเช่นนั้นควรจะยังสว่างไสวไปด้วยแสงแดดสีเหลืองอ่อนอย่างที่เราเรียกกันว่าผีตากผ้าอ้อมฉายจับอยู่ตามเนินเขาและยอดไม้ทั่วไป เพียงแต่วันทันความมืดหว่านลงมาปกคลุมอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้เราจำเป็นต้องเร่งฝีเท้ายิ่งขึ้นเพื่อให้ถึงแคมป์ที่พักก่อนจะทันค่ำและฝนเทลงมา

ป่าผากในเวลามืดค่ำมิใช่ของสนุกที่คนเราจะไปตกอยู่ และเสียงกู่เรียกหรือแสงไฟฉายบางครั้งก็ไม่สามารถจะช่วยให้แม้แต่คนจำทางได้แม่นยำอย่างคาดเกินคลำหาทางกลับได้ง่ายดายเสมอไป

เรากำลังเลี้ยวโค้งสุดท้ายซึ่งลาดจากเนินเขาลงไปสู่คันทวยที่แค่มปีตั้งอยู่นั่นเอง คาเกินซึ่งนำหน้าก็หยุดชะงักทันที สีหน้าของแกในแสงสลัวของเพลาไฟล์เพลิงใกล้จะพลบค่ำเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

“สังเกตเห็นอะไรผิดปกติไปบ้างรีเป่านาย?” แกหันมากระซิบข้าพเจ้าสั่นศีรษะ “ก็แกละ?”

“ทุกวันนี้ มันไม่เคยมืดเคยเจียบอย่างนี้เลยนาย” แกชี้มือลงไปในลานโล่งข้างล่างระหว่างกอผากที่แค่มปีเราเคยตั้งอยู่เหนือลำธาร

ขณะนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้คิดว่ากะเหรี่ยงชราหมายถึงอะไร ไม่มีกองไฟ ไม่มีแสง ไม่มีคว้นปรากฏอยู่ในระหว่างกอผากตอนนั้น นอกจากเงามืดที่ปกคลุมอยู่ทั่วไป ไม่มีเสียงคนพูด ไม่มีเสียงฟันไม้ นอกจากความเจียบและเสียงเรไรที่ร้องเพรียกอยู่รอบบริเวณ ไม่มีแม้แต่เงาตะคุ่มของเต็นท์ที่เรากางไว้

“น่ากลัวจะเกิดอะไรขึ้นเสียแล้ว คาเกิน!” ข้าพเจ้าอุทาน

แต่ขณะนั้นกะเหรี่ยงชราวิ่งปราดลงไปตามทางอันแฉะและลื่นเสียแล้ว ร.อ.เรือง ยุทธนาและข้าพเจ้าก็วิ่งตามไปโดยมิได้คำนึงถึงทางที่ลื่นไถลเพราะฝนพรำอยู่ไม่ขาดสาย หรือหนามไหนสองข้างทางเกี่ยวเสื้อผ้าไม่ถึงอึดใจต่อมาเราก็ถึงที่ซึ่งครั้งหนึ่งเพียงไม่กี่ชั่วโมงที่เราจากไปนี่เอง... เคยเป็นแค่มปีที่พักของเรา ข้าพเจ้าได้ยินเสียงสบดเบาๆ หลุดออกมาจากลำคอของ ร.อ.เรือง ยุทธนา เมื่อสายดาค่อยชินกับความมืดและแลเห็นภาพต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ต่อหน้า

ป่าผากตอนนั้นหักยับเยินเป็นทางไปเหมือนพายุใหญ่หรือลมสลาตัน